

Arrest

nr. 67 663 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HAESVOETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Albanese nationaliteit, geboren te Pojan Korçe op X.

1.2. Op 25 mei 2010 heeft verzoekster een visum lang verblijf (type D) aangevraagd bij de Belgische ambassade te Tirana.

1.3. Op 22 oktober 2010 heeft de gemachtigde beslist om de aanvraag tot het verkrijgen van een visum te weigeren.

1.4. Op 27 december 2010 heeft verzoekster zich aangemeld bij de stad Gent teneinde zich te laten inschrijven.

1.5. Op 14 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als bloedverwant in opgaande lijn.

1.6. Deze aanvraag wordt geweigerd in een beslissing van 21 juni 2011, tevens wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd :

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14 februari 2011 door (P.F.) (...) van Albanese nationaliteit, geweigerd.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: betrokkene legt een attest voor van de HZIV waaruit blijkt dat betrokkene als persoon ten laste zal kunnen ingeschreven worden indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Deze voorwaarden slaan op kinderen jonger dan 25 jaar of op echtgenoten. Aangezien betrokkene een aanvraag doet als ascendent, is met dit attest niet bewezen dat betrokkene ook effectief zal kunnen ingeschreven worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: aangezien uit de bijgevoegde gezinssamenstelling blijkt dat de echtgenote van de referentiepersoon geen inkomsten heeft, blijkt uit de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon niet dat dit inkomen voldoende ruim is om een effectieve tenlastenneming van betrokkene te garanderen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen en zo te verkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt de schending op van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. “

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt”.

2.3. Verzoekster betoogt dat zij voldoende bewijs levert van een ziekteverzekering door het voorleggen van een SIS-kaart. Het administratief dossier leert echter dat verzoekster deze SIS-kaart slechts na de bestreden beslissing heeft voorgelegd.

Verzoekster meent tevens dat de HZIV, de ziekteverzekeraar van verzoekster, een foutief attest heeft afgeleverd. Op het attest staat vermeld dat het geldt voor personen onder 25 jaar of voor een echtgenoten ten laste, hoewel verzoekster ouder is dan 25 jaar en als ascendent haar aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Verzoekster betoogt dat het niet-afleveren van een verblijfsattest omwille van deze reden het redelijkheidsbeginsel schendt. De administratie had, volgens verzoekster, haar er op moeten wijzen dat zij in gebreke was met dit attest.

2.4. Met het voorleggen van de SIS-kaart na de beslissing kan geen rekening worden gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Aangezien de SIS-kaart niet werd voorgelegd voor het nemen van de beslissing, kon de overheid hier dan ook geen rekening mee houden.

2.6. Verzoekster slaagt er niet in een geldig attest van ziekteverzekering voor te leggen, of zelfs een begin van bewijs van dergelijk geldig attest. In het attest van het ziekenfonds van verzoekster staat dat de inschrijving als persoon ten laste van een verzekerde (in casu haar zoon) mogelijk is voor een kind jonger dan 25 jaar of voor een echtgenote ten laste indien de nodige voorwaarden vervuld zijn. Verzoekster valt onder geen van beide situaties en kan dus niet ingeschreven worden als persoon ten laste van een verzekerde op basis van dergelijk attest. Bijgevolg beantwoordt verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsattest op basis van artikel 40bis, §4, 2^e lid van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toekomstige inkomsten van verzoeksters zoon als elektricien en diens echtgenote als toekomstig diëtiste, dient opgemerkt te worden dat deze inkomsten louter speculatief zijn en niet met zekerheid vaststaan. Zelfs indien beiden in de toekomst daadwerkelijk hun inkomen aanzienlijk verhoogd zouden zien, kon het bestuur hier, naar recht en rede, geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing daar deze inkomsten hoe dan ook onzeker zijn en zodoende evenmin geattesteerd kunnen worden.

2.7. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

2.8. Verzoekster slaagt er niet in het determinerend motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2011 te weerleggen of ontkrachten. Verzoekster heeft, minstens op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, niet aangetoond dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt dewelke alle risico's in België dekt. Het attest van de HZIV waaruit blijkt dat betrokkene als persoon ten laste zal kunnen ingeschreven worden indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan toont dit geenszins aan daar de voorwaarden voor de ziektekostenverzekering slaan op kinderen jonger dan 25 jaar of op echtgenoten. Daar verzoekster een aanvraag doet als ascendent, is met dit attest niet bewezen dat betrokkene ook effectief zal kunnen ingeschreven worden.

Verzoekster heeft niet aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. De bijgevoegde gezinssamenstelling van deze referentiepersoon toont immers aan dat diens echtgenote geen inkomsten heeft. Zodoende heeft de gemachtigde ook hier terecht en naar rede geoordeeld dat dit inkomen niet voldoende ruim is om een effectieve tenlastenneming van verzoekster te garanderen. Hierbij werd terecht rekening gehouden met het geldend Belgisch integratie-inkomen teneinde te voorkomen dat verzoekster ten laste valt van de Belgische staat.

2.9. Daarenboven kan ook opgemerkt worden dat het, in het licht van de algemeen geldende medewerkingsplicht, de plicht is van verzoekers om "*alle nuttige informatie*" omtrent hun aanvraag zelf bij te brengen. Verzoeker heeft daartoe de plicht ervoor te zorgen dat dit ook de correcte informatie is. Er kan niet van de overheid verwacht worden dat zij op eigen initiatief voor verzoekster aan informatievinding doet. Te meer nu verzoekster zelf een aanvraag aan het bestuur heeft gericht.

2.10. Verzoekster betoogt echter verder dat ze heden wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon. Ze pleit ook om rekening te houden met de positieve financiële vooruitzichten en het spaargeld van haar zoon en schoondochter om haar te kunnen onderhouden.

2.11. De beslissing van de gemachtigde die oordeelt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet voldoende ruim zijn om een effectieve tenlastenneming van zijn ouders te garanderen, is een discretionaire beslissing die niet als kennelijk onredelijk kan worden aanzien. De referentiepersoon is, alleszins ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk werkzoekend en zijn echtgenote studente. Daarenboven werd er van de zogenaamde reserves geen bewijs voorgelegd, aldus kan hiermee geen rekening worden gehouden. De bestreden beslissing kan hieromtrent aldus niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.14. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.15. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.16. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.17. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.18. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.19. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift ter zake slechts het volgende:

“Dat overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar privéleven in België. Er kan van haar niet worden verwacht dat zij haar familie achterlaat. Verzoekster deed reeds het nodige om haar sociaal leven in België op te bouwen. Zo volgt zij inmiddels een cursus tot inburgering (stuk 17). Het centrum van haar sociale, familiale en maatschappelijke belangen bevindt zich op heden dan ook in België, en niet langer in Albanië. Beslissen dat verzoekster niet langer in het land mag blijven, zou een schending uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M.”

2.20. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

2.21. In casu refereert de verzoekende partij naar de familiale band die ze heeft met haar zoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.22. Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen de verzoekende partij en haar zoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op 27 december 2010 bij de stad Gent aanmeldde om zich te laten inschrijven. De verzoekende partij liet akteren dat zij woonachtig is op hetzelfde adres als haar zoon. Voorts legde de verzoekende partij geen bijkomende stukken neer die kunnen duiden op een sterke afhankelijk van haar zoon, hierbij tevens gelet op het feit dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar zoon.

2.23. In haar middel ontwikkelt de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid van haar zoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoekende partij mag dan wel beweren financieel afhankelijk te zijn van de zoon die in België woont. De betalingen van deze zoon aan

zijn ouders in Albanië konden allicht volstaan ter hulp en ondersteuning van hun levensonderhoud aldaar. Doch de gemachtigde heeft vastgesteld dat de in België woonachtige zoon werkloos is, net zoals diens Belgische echtgenote. Het enige gezinsinkomen van het gezin van de zoon van de verzoekende partij betreft een leefloon dat wordt uitgekeerd aan de in België woonachtige zoon. Zodoende heeft het bestuur geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: aangezien uit de bijgevoegde gezinssamenstelling blijkt dat de echtgenote van de referentiepersoon geen inkomsten heeft, blijkt uit de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon niet dat dit inkomen voldoende ruim is om een effectieve tenlastenneming van de verzoekende partij en diens echtgenoot te garanderen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Er werd geoordeeld dat er niet voldoende garantie is om te voorkomen dat de verzoekende partij en haar echtgenoot ten laste vallen van de openbare overheden.

2.24. Bovendien dient opgemerkt te worden dat zowel verzoekster en haar echtgenoot enerzijds als verzoeksters zoon en diens Belgische echtgenote anderzijds, allen meerderjarigen zijn en dat beide koppels gehuwd zijn. Een en ander is terug te vinden in het administratief dossier. Zodoende betreft het hier duidelijk twee onderscheiden gezinnen en maakt het samenzijn van verzoekster en haar echtgenoot met het gezin van haar in België woonachtige zoon en diens Belgische echtgenote niet noodzakelijk een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, uit. Te meer nu blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot nog een zoon hebben dewelke meerderjarig en getrouwd is en die woonachtig is in Albanië. Een en ander blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

2.25. Verzoekster voert bovendien geen enkel element aan dat verklaart of toelicht waarom zij niet ten laste van deze zoon in Albanië zou kunnen leven.

2.26. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas op 27 december 2010 met zekerheid in België was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voorheen in Albanië verbleef. Het verblijf van verzoekster in België beperkt zich aldus tot amper zes maanden, periode van aankomst in België tot datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. In het kader van het onderzoek naar de aanvraag van verzoekster om een verblijfskaart te bekomen als familielid van een burger van de Unie, werd vastgesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar zoon noch haar sterke afhankelijkheid van hem heeft aangetoond, wat geresulteerd heeft in de bestreden beslissing. Verzoekster is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Daarnaast heeft verzoekster niet aangetoond dat zij niet ten laste van de in Albanië verblijvende gehuwde zoon zou kunnen leven of dat zij een danig 'sterke afhankelijkheid' heeft van de in België verblijvende meerderjarige zoon, die sterker is dan de gewone affectieve banden. Uit voorgaande blijkt dat in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog van verzoekster kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Een schending van artikel 8 EVRM ligt dan ook niet voor.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC